

săfliețelă săă, mi țereșpîndă-se mi e-lă, întrebă kă mișkare :

— Unde ați pesș ne aчe-lă mortă prea isbită?

— Oх! vino, vino, Doamne! spiră Mardalina, te voiă dăче ла mormîntelă săă.

Атunci, Iisusă o șpmă, mi ne kăndă o șpmă plъnceă.

— Mi Iădeii ziceă, arptîndă-mi-lă între ei.

— Bedeți dar kămă ilă isbiă! vedeți dar kămă plъnce!

— Mi ați pesșndeă :

— Pentрă че n'a venită atunci, kăndă 'l aă черată? Елă, kape vindekă ne орбі mi ne паралітiчi, арă li pătăтă fърă îndoeală să-lă skape.

Astă-felă ажжъnsерь ла mormîntă. — Marta autentă în џenski.

— Mi Iisusă întreбă :

— Аісeа dар se аfлă immormîntată isbitelă meă Lazară?

— Săе neatra асeаstа, pesșnsе Marta.

Кътă pentрă Mardalina, inima ei epă atită de șpînsă de dăpere, atită de înfopată de kpedîngă, în kltă черкă în dеșertă сă vorбеaskă: vorбе fърă шірă emiă din гърă-ї, sșșnîne fърă шірă emiă din пептăлă ei.

Iisusă se xită ла femeile amîndoș kă o mare fъръezime, mi zisse чeлopă de factă :

— Pedikați асeаstă neatră!

— Dar, pesșnsе Marta, іeа în vedere, Doamne, kă sântă patрă zилe de kăndă fpatele nostră